

зробити зазначений процес не лише можливим, але й ефективним. *Мета цієї публікації* – дослідити проблеми професійної підготовки вчителів початкових класів та розкрити вагомість предметів художньо-естетичного циклу у всебічному розвитку дитини.

Слід однак, наголосити, що в багатьох українських вищих педагогічних навчальних закладах професійна підготовка майбутніх учителів початкових класів в процесі навчання предметів художньо-естетичного циклу досі спрямовується переважно на репродуктивні види діяльності, мало часу відводиться на самостійну роботу, актуальність цих тверджень доводить проведене нами опитування майбутніх і практикуючих учителів початкових класів у різних регіонах України, котре підтверджує їхню готовність до здійснення таких змін у сучасній педагогічній практиці, практично зведена до мінімуму власне професійно-творча діяльність. Учений А. Буров вважає прилучення дітей до мистецтва важливе не саме по собі, а як засіб всебічного виховання, у процесі якого реалізуються їх індивідуальні можливості. У цьому полягає одна з основних властивостей специфіки організації естетичного розвитку молодшого школяра. Ідея інтеграції мистецтва у поліхудожньому розвитку школярів знайшла розвиток у нових програмах художньої освіти, знаходить відображення у працях науковців Ю. Алієва, Н. Ветлугіної, С. Коновець, Б. Лихачова, А. Малахова, Л. Масол, Н. Миропольської, В. Тименка, Г. Шевченко, Б. Юсова та ін. Слід відзначити роботи А. Лосєва, погляди якого дозволяють розвести категорії слова й мови і показати позитивні й негативні властивості "оязичення не тільки словесності, а й всякого мистецтва".

Отже, мета художньо-естетичного виховання полягає в тому, щоб у процесі сприймання, інтерпретації творів мистецтва і практичної художньо-творчої діяльності формувати в учнів особистісно-ціннісне ставлення до дійсності та мистецтва, розвивати естетичну свідомість, загальнокультурну і художню компетентність, здатність до самореалізації, потребу в духовному самовдосконаленні. Результатом такого виховання є всебічний розвиток молодших школярів.

Осадчук С.Ю.

ВДПУ ім. М. Коцюбинського

СТАН ГОТОВНОСТІ ШКОЛИ ДО ВПРОВАДЖЕННЯ КУРСУ «СХОДИНКИ ДО ІНФОРМАТИКИ»

З 2011 року розпочато організовану реорганізацію шкільної освіти, яка базується на новому Державному стандарті початкової освіти, затвердженому 20 квітня 2011 року. Відповідно до нього, з 2013 навчального року в програмі 2 класу з'являється навчальний предмет «Сходинки до інформатики» з тижневим навантаженням 1 година.

Але, з точки зору педагогіки, психології, валеології та інших споріднених наук, які організовують і контролюють навчальний процес, недостатньо просто

ввести новий предмет, потрібно розробити та впровадити цілу систему організації навчання. Тому гостро стоїть питання про готовність шкіл до реалізації рішень, що були прийняті Міністерством освіти та науки.

Перша гостра проблема, що постала одразу перед школами – хто саме повинен вести цей предмет. Міністерство освіти та науки України у своїх рекомендаціях з цього питання наголошувало, що найкращий варіант буде тоді, коли цей предмет будуть вести вчителі початкової школи. Це тому, що вони краще знають особливості психологічного стану дітей, вікові особливості навчального процесу (в основі ігрова діяльність), а також способи підходу до дитини даного класу (бо працює з ними вже 2 рік). Тому, в літній канікулярний період при Інститутах післядипломної освіти педагогічних працівників були організовані різноманітні курси для вчителів початкових класів з метою дати їм основи методики викладання початкового курсу інформатики та в подальшому надавати різну методичну допомогу.

Але, в школах, крім першої проблеми, яку частково вдалося розв'язати запропонованими курсами, виникла інша проблема, про яку мало говорилося на офіційному рівні, але яка потребує нагального вирішення.

Мова йде про комп'ютерний клас для початкової школи не як про окремо взятий клас, який потрібно закуповувати школі, а як навчальну аудиторію. Мається на увазі, що діти приходять у звичайний клас, розрахований для дітей старшого віку. А це, в свою чергу, призводить до того, що місця для теоретичної роботи в класі не відповідають віковим особливостям – ноги дітей не достають до підлоги, вони не можуть правильно виставити відстань від парти до стільця, бо не мають змоги його рухати. Для багатьох з них висота стільця настільки велика, що від самих дітей тільки одну голову й видно над партою.

Крім того, кількість робочих місць у класі завжди обмежена 10 комп'ютерами відповідно до санітарно-гігієнічних вимог до кабінету інформатики. Кількість учнів у підгрупі становить від 12 до 16 дітей, що, в свою чергу, змушує викладача обирати один із можливих шляхів розв'язання даної ситуації.

Перший, але не кращий спосіб, – садовити дітей по двох за один комп'ютер. Це призводить до нерівномірного виконання дітьми практичної роботи, незручного положення тіла під час роботи, а також, навіть, до психологічних проблем – не бажання дитини працювати в парі з тим чи іншим учнем.

Другий спосіб важчий для вчителя, але доцільніший для навчального процесу. Він полягає в тому, щоб під час виконання практичної роботи підгрупа ділилася ще на 2 мікрогрупи, одна з яких працює за ПК, а інша виконує завдання письмового характеру (робота в зошиті, розв'язування нестандартних завдань, ребусів, кросвордів).

Як видно з описаного, процес упровадження нових стандартів освіти має не лише проблеми, які видно одразу, а й приховані, розв'язання яких все ж таки вимагає від шкіл фінансового впливу.

Панченко О.І.
НТУ «ХПІ»

ПРОФЕСІЙНЕ МИСЛЕННЯ ЯК СКЛАДОВА ФАХОВИХ КОМПЕТЕНЦІЙ МАЙБУТНЬОГО ІНЖЕНЕРА-МЕХАНІКА

Актуальність і доцільність проблеми, що розглядається, пов'язана з тим, що Україна належить до небагатьох держав, які мають повний цикл створення авіаційної техніки. Однак, в той же час відчувається відставання від провідних світових розробників авіатехніки у створенні науково-технічного доробку, старінні інженерних кадрів. Причому останнє стало, мабуть, однією з головних проблем аерокосмічного комплексу країни в цілому, а саме: відсутність кадрової технічної та технологічної наступності.

У Стратегії розвитку вітчизняної авіаційної промисловості України на період до 2020 року зазначено, що одним із основних пунктів реалізації Стратегії є забезпечення стратегічних напрямів модернізації та розвитку виробничого, конструкторського, науково-дослідницького і кадрового потенціалу авіабудівної галузі; забезпечення підготовки сучасних фахівців.

На сучасному ринку праці конкуренцію витримують професіонали, якість освіти яких забезпечує їм професіональну мобільність, активну професійну і життєву позиції, що, в свою чергу, забезпечується реалізацією комплексного підходу в рамках інженерної підготовки. До інженера висуваються вимоги безперервного вдосконалення, підвищення кваліфікації, самостійно творчо мислити і приймати рішення, адаптуватися до умов професійної діяльності, що швидко змінюються.

Особлива специфіка проявляється в питаннях підготовки інженерів-механіків, оскільки їх діяльність потребує великої віддачі, значних інтелектуальних, моральних і фізичних затрат, високого рівня сформованості професійного мислення. Розвиток професійного мислення є важливим компонентом компетентності студентів в умовах ВНЗ і дозволяє прогнозувати успішність професійної діяльності.

Розвитком тільки інтелектуальної, знанневої, технологічної складових в рамках реалізації освітніх програм інженерної підготовки складно вирішити проблему формування цілісної особистості спеціаліста, що володіє готовністю до професійної діяльності в сучасних умовах. Перед системою освіти постає задача підготовки інженерів-механіків, орієнтованої на перспективні потреби галузі, виробництва, суспільства. Необхідний цілеспрямований розвиток моральних і ділових якостей, здібностей, цільових і мотиваційних установок, особистісно-психологічних характеристик, необхідних для реалізації професійної діяльності інженера-механіка, що визначають сформованість особистісно-творчої компоненти професійної культури спеціаліста. Професійне